

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 września 2017 r.,
w sprawie **G.B.**,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i in.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w T.,
z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.,
z dnia 14 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 14 listopada 2016 roku, sygn. akt II K (...), G.B. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego G.B. i prokuratora, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w T..

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w T. wniósł obrońca skazanego G.B., który zaskarżając ww. wyrok w całości na korzyść skazanego zarzucił obrazę

przepisów postępowania, tj. art. 201 k.p.k., art. 23a k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k., a także podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego G.B. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego G.B. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wszystkim stwierdzić należy, że wywiedzione przez obrońcę skazanego w kasacji zarzuty stanowią w zasadzie powielenie zarzutów zawartych w apelacji od wyroku Sądu I instancji. Były one zatem przedmiotem kontroli instancyjnej, której dokonał Sąd Okręgowy w T., a z treści pisemnych motywów wyroku tego Sądu wynika zaś, że zostały właściwie rozpoznane i omówione.

Kierunek wywiedzionej skargi kasacyjnej czyni zaś koniecznym przypomnienie, że wysunięcie zarzutów tej samej treści w kasacji narusza zasady procedury karnej, gdyż zmierza w istocie do ponowienia kontroli odwoławczej wyroku. Traktuje się tym samym postępowanie kasacyjne jak trzecią instancję, czego przecież Kodeks postępowania karnego nie przewiduje. W myśl art. 519 k.p.k. kasacja przysługuje od wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona z powodu uchybień, którymi obciążony jest tenże wyrok (art. 523 § 1 k.p.k.). Podniesione zarzuty muszą więc mieć charakter kasacyjny, co oznacza, że powinny wskazywać na uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub na inne rażące naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego.

Z naruszeniem powyższych reguł obrońca skazanego podniósł zarzut obrazy art. 201 k.p.k., który jest tożsamy z podniesionym w apelacji zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych. Do tego zarzutu Sąd odwoławczy drobiazgowo odniósł się na s. 4-7 uzasadnienia wyroku, czego efektem była trafna konkluzja o braku podstaw do uzupełniania opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej G.B., skoro opinia wydana w sprawie odpowiadała wymaganiom prawnym, a także odnosiła się do zażycia przez skazanego dopalacza. Powyższe wypada jedynie uzupełnić o

stwierdzenie, że fakt, iż opinia biegłego nie jest przekonywująca dla strony postępowania, nie jest przesłanką dopuszczania opinii uzupełniającej bądź też zupełnie nowej opinii (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2017 r., II KK 79/17, LEX nr 2281249*).

Zarzut obrazy art. 23a k.p.k. stanowi wierne powielenie zarzutu z pkt 2 apelacji od wyroku Sądu I instancji. Do tego zarzutu Sąd Okręgowy odniósł się na s. 9 uzasadnienia wyroku, trafnie wskazując, że przepis art. 23a k.p.k. nie nakłada na sąd obowiązku przeprowadzenia postępowania mediacyjnego, stwarza jedynie taką możliwość, poddając jego ocenie celowość zastosowania tej instytucji. W tym zakresie nie uszła uwadze Sądu odwoławczego zarówno trauma pokrzywdzonej, charakter czynu popełnionego przez skazanego, jak również brak woli mediacji ze strony pokrzywdzonej, o czym wspomniał chociażby małżonek pokrzywdzonej – P. S. na rozprawie w dniu 12 października 2016 r. (*k. 221v*). Wywody obrońcy w tym zakresie zdają się natomiast następować z zupełnym pominięciem charakteru przestępstwa, jakie popełnił G.B..

W apelacji obrońca podniósł też zarzut związany z oddaleniem wniosku o przesłuchanie M.B. i J.P. (pkt 4 apelacji). Nie powielając i w tym miejscu trafnej i wyczerpującej argumentacji, zawartej na s. 8-9 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem* stwierdzić należy, że informacje ww. osób nie miały znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej G.B..

Poza zakresem rozpoznania pozostawiono natomiast zarzut rażącej niewspółmierności kary, który postawiono z ominięciem zakazu, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.